

*„te magad légy példaképük a jó cselekedetekben,
mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot”*

(Tit 2:7)

ISTEN KÜLDÖTT EGY EMBERT

Régóta lenyűgöz Naamán története: a szolgáló egymondatos bizonyágtételétől a pogány arámi, meg az aggályos izráeli királyon át a prófétáig, majd onnan a Jordánba merülésig Isten hány embert megmozgatott egyetlen ember javáért. Ugyanígy tetten érhető kegyelmének nagyvonalúsága mindannyiunk életében. Eszköztára szinte végtelen: szülők és rokonok, testvérek és barátok, pásztorok és tanítók, ismerősök és ismeretlenek. Azok közül, akiket saját életemben küldötteiként felismertem, itt most csupán kettőt kívánok felidézni, őket is csak egy-egy villanásnyi emlék erejéig.

Az első egy nálam néhány évvel idősebb diáktársamhoz kapcsolódik. Sokirányú tehetségével szerényen szolgált; szelíd, bölcs gondolkodásával többünknek példaképe lett. De az a máig feledhetetlen esemény – amit talán nem túlzás rám nézve sorsformálónak nevezni – mind-

össze pár percig ha tartott: önfeledt, sugárzó arccal állt a bemerítő medencében az áldó kéz alatt. Mint barát tudtam, micsoda mély vívódás előzte meg ezt a győztes, és boldog békességet. Lehet, másoknak fel se tűnt ez a látvány, nekem életre szóló üzenet volt. Csendes,

titkos ösztönzéseként munkált bennem: könnyelmű döntéstől óvott, mélyrehatóra meg bátorított, míg néhány év múlva én is közös Urunk nyomdokába léptem.

A másik pillanatkép is diákéveimhez kapcsolódik. Szabad időmben, csak úgy a magam örömeire harmóniumozgattam az imaházban, amikor váratlanul – akkor még nem tudtam, hogy Isten küldötteként – bejött valaki. Én még gimnazista voltam, ő akkor kezdte a pedagógiai főiskolát. Leült mellém, csendesen beszélni kezdett, és feltárult előttem az a szenvedélyes küldetéstudat és szorongató felelősség, ami a pedagógusi pályára kényszerítette. Eleve jövőtlenségre kárhoztatott gyerekeket a kárhozattól megmenteni, Istentől kapott felelősséggel vállalni sorsukat. Tűz volt szavaiban, de mögötte higgadt vé-

giggondolás: vállalta e küldetést, pedig tudta, hogy ellenséges ideológiai környezetben kell megvalósítania. Bennem – bár akkor még polgári pályára készültem – ott nyomban formálódni kezdett az elhatározás, hogy akár merre sodor is az élet, a fiataloknak minden erőmmel támasza leszek. Azt persze nem sejthettem, hogy Isten ezt már lelkipásztori szolgálatom előkészületének szánta.

Életem e két epizódjának elbeszélésével mindenkit bátorítani szeretnék: hiszen nemcsak a teljes életmű, hanem már egy-egy, elfutónak tűnő pillanat, vagy egy személyes beszélgetés is életformáló lehet mások számára.

Timóteus, Titus: „légy példa!” (1Tim 4:12, Tit 2:7). Ifjak, segítsétek a még ifjabbakat is!

Hetényi Attila

Ahogy visszatekintek az életemre, számtalan olyan személy jut eszembe, akiknek valamely tulajdonsága, cselekedete példaértékű volt számomra, valamilyen módon befolyásolta az életem alakulását.

Először említtem *édesapámat*, akinek a kimondott szavára, megtett ígéretére mindig biztosan számíthattam. Gyerekként kimondhatatlan biztonságot

adott, hogy sosem kellett azt megélnem, hogy egy ígéret után valahogy mégis másképp alakultak a dolgok. Édesapám másik meghatározó jellemző tulajdonsága: egyenessége, becsületessége. Azt gondolom, istenképem alapjait ő ezzel tette le. *Édesanyámmal* kapcsolatban józan derűlátása, együttérzése az, ami különösen fontos számomra, amely sokszor átsegített túlagódott estéken.

Pályaválasztásomra döntő hatást *egykori magyartanárom* gyakorolta, aki fejből elmondva tanította a *János vitézt* és a *Toldit*. Bár vasszigora hozott szorongó perceket, de mély nyomott hagyott bennem az, hogy ifjúkori próbálkozó elemzéseimet, olvasmányélményeimet milyen bátorítóan, támogatóan, elismerően fogadta.

Megtérésem kora kamaszkoromhoz kötődik. Gyülekezetben felnőve az úrvacsora különös misztériuma ragadott meg. Ezen elindulva hamar megérkeztem Krisztus megváltási művéhez, és a számomra legfontosabb momentumhoz, Isten túlaradó, mindent elsöprő szeretetéhez, kegyelmes voltához, amely számomra is elérhető, megragadható. Sokat segített kamaszkorom „élet-halál kérdései” megválaszolásában akkori lelkipásztorom *Gerzsenyi Sándor* világos magyarázataival, humorával.

Hitéletem megújulása, megerősödése a MEKDSZ-hez kötődik. Isten világos útmutatása, mely egy diáktábort követően lett teljesen nyilvánvaló előttem, olyan egyértelmű és félreérthetetlen volt, hogy a pécsi egyetemi misszióban van feladatom – bár azelőtt sosem végeztem ilyenfajta szolgálatot. Az akkori MEKDSZ vezetőségétől sok-sok támogatást, bátorítást kaptam, különösen *Bernhardt Dórától*. Nagyon sokat jelentett türelme, higgadtsága, tiszta igei látása.

Férjhezmenetelem és Budapestre költözésem után az új gyülekezet, új munkahely, új város élményét éltem meg nem kevés szorongással és megfelelni akarással. Ebben az időszakban nagyon hálás vagyok a sok-sok átbeszélgetett estéért *Herjeczki Kornélnak* és a mindig mosolygó, mindenre valami bátorító példát tudó *Annának*. Nagy szeretettel és tisztelettel néztem *Baranyai Irénke* néniére, a soha el nem fogyó energiájára és arra az odafigyelő, érzékeny és imádkozó szeretetre, amellyel körülvett engem és családomat. Később is sokszor eszembe jutott, hogy mennyit beszélünk, hány-szor említette, hogy napközben imádkozott értünk. Nagy tisztelettel tekintek az Írás rendíthetetlen kutatójára, *Attila bácsira*, akivel még a Márk csoport kezdeti alkalmaira „együtt” készültünk. Mi elmondtuk, amit megértettünk egy-egy igeszakaszból, aztán nagy türelemmel ő elmondta azt, ami abban a részben van valójában. Szintén példa előttem *János* elfogadó szeretete, az emberek felé való őszinte nyitottsága, odafordulása, kapcsolatteremtő készsége. És sorolhatnám még a gyülekezetből azokat a testvéreket, barátokat, rokonokat, akik példák előttem szorgalomból, alázatból, szeretetből, önzetlenségből.

Nem tudom elégszer elmondani, hogy mennyire hálás vagyok a gyülekezetért, a testvérekért.

Szabóné Bayer Éva

Napjainkban fokozottan látóterünkbe kerülnek a munkájukat hivatásszerűen, önzetlenül végző orvosok. Én most egy olyan nagyszerű emberről írok le néhány gondolatot, aki nemcsak az orvosi pályámra, de az egész életemre is meghatározó volt.

1977-ben szívemben szilárd elhatározással – hogy jó orvos leszek – kezdtem meg a munkát egy főváros közeli kórházban. Isten különös gondoskodásának tartom, hogy egy olyan kiváló vezető orvos osztályára kerültem, akinek a munkáját a szakmai alázat, az igényesség, és az emberek szeretete, tisztelete hatotta át. Hosszú pályafutása alatt sok beteget meggyógyított és több fiatal orvost készített fel szakvizsgára, bocsátott útjára, és még ma – nyolcvanon felül – is dolgozik.

Amit én az ott töltött idő alatt láttam főorvos úr munkájában, az találkozott az én orvosi hivatásról alkotott elképzelésemmel, sőt messze túlhaladta. A szakmai igényességét mutatta, hogy egy-egy komplikált esetben elővette az angol nyelvű szakkönyveket és minket is bevonva megoldást keresett. Hangsúlyozta a beteggel először találkozó orvos felelősségét, a kórtörténet pontos felvételét, a kivizsgálási és a terápiás terv felállításának fontosságát. A szükséges beavatkozásokat azonnal elvégezte, nem halogatta azokat. Az emberi kapcsolat-

tartása is példaértékű volt. A „keményfejú” bányászokkal is megtalálta a megfelelő, udvarias hangnemet. A legtöbb beteg nemcsak fizikálisan gyógyult meg, hanem más emberként hagyta el a kórházat, mint ahogy bejött. Odafigyelt az emberekre, meghallgatta őket és mindenkihez volt egy jó szava, vigasztaló, bátorító, vagy dicsérő. Soha senkitől egy fillért sem fogadott el, legfeljebb egy doboz teát, vagy kávéját. És ahogy miniket, fiatal orvosokat mentorált, az ma is követendő példa. Hagyott önállóan dolgozni bennünket, kikérte a véleményünket és az útbaigazítása soha nem volt bántó, vagy lekezelő, inkább szárnyakat adott. Felkeltette az érdeklődésünket a kóroki tényezők feltárásához, és a terápiás lehetőségek kereséséhez, kiválasztásához. Az osztályos nagyvizitek a „tanítva-tanulás” magasiskolái voltak, ahol megízlelhettük a szabad asszociációk és az improvizálás légkörét a kölcsönös tisztelet jegyében. Ennek híre ment, és a medicina más szakterületein dolgozó fiatal orvosok is szívesen látogatták ezeket az alkalmakat.

Négy évig dolgoztam ennek a nagyszerű embernek az osztályán. Ez idő alatt a munkahelyemen Istenről nem esett szó. A Pályázati Adatlapomon a *világnézete* rovatban az *idealista* négyzetet jelöltem be, és nem titkoltam, hogy látogatam a helyi gyülekezet istentiszteleteit. Főorvos úr egyszor osztott meg velem egy

telefonbeszélgetést, miszerint a pártbizottság ajánlja, hogy lépjek be a soraiba. Mondtam, hogy nincs szándékomban. Ezzel ezt az ügyet lezártnak tekinthetem. Amikor négy év után eljött az elköszönés ideje – férjhez mentem, és Budapestre költöztem – a főnököm keresett, és talált nekem állást a Józsefvárosban. Ez olyan jó választás volt, hogy 38 éve ott dolgozom, 21 évig vezetőként. Örömmel végzem a munkámat, minden nap érzem, hogy a helyemen vagyok. A tanító mesteremmel nem szakadt meg a kapcsolatom. Ha egy-egy konferencián közös témában tartottunk előadást, mindig kölcsönösen nagyon büszkék voltunk egymásra. Így visszatekintve is elmondhatom, hogy úgy emberség tekintetében, mint a gyógyításban, a rezidensek tanításában is a mesteremtől tanult értékrendet igyekszem képviselni; a szakma iránti alázatot, az emberek,

köztük a beteg emberek szeretetét, tisztetét. Hivatásomat én is szolgálatnak tekintem.

Mostanában néha megkeressük egymást telefonon, de beszélgetéseink során már nemcsak a szakmáról esik szó. Amikor visszatekintünk az eltelt évekre, hálásak vagyunk a Teremtő gondoskodó szeretetéért, és kezébe tesszük le sorsunk alakulását, mert ott jó helyen van. Ennek a nagyszerű orvosnak a tudása a szívéből fakad, melyet önzetlenül az emberek gyógyításának szolgálatába állított, hitét a cselekedetein keresztül mutatta meg. Isten a testi és lelki betegek gyógyításra, az emberek vigasztalására küldte, és példája az én életemre nézve meghatározó lett. Hálás vagyok érte és Isten áldását kérem minden napjára.

Dr. Simola Margit

12 ÉVES LEHETTEM, AMIKOR EGY NAGYON érdekes ifjúsági regényt találtam szüleim könyvespolcán. Abban az időben jöttek felszínre első kérdéseim az Istennel való járással és az Ő követésével kapcsolatban. A könyv *Cserepka Margit és János*, orvos-misszionárius házaspár 15 éves áldozatos szolgálatáról szólt a bolíviai indiánok között. Lenyűgözött az, hogy két ember mindent feladva, életüket kockáztatva mentek Dél-Ame-

rikába, hogy bemutassák Isten szeretetét az ott élőknek. Az érdekes és rendkívül izgalmas történeteken keresztül Isten megmutatta, hogy Ő minden körülmény között válasz az emberek életében.

A *Cserepka házaspár* története nagy hatással volt az életemre. Életük és önfeláldozásuk hitet ébresztett bennem. Már akkor úgy éreztem, hogy Isten követé-

sével valamilyen új dimenziók fognak megnyílni előttem. A regény befejezése után jelentkeztem nem sokkal bemerítésre a gyülekezetünkben. Ott, 12 évesen, valami mennyei mag lehullt a szívembe, amelyet Isten kezdett el táplálni.

Azóta is rengeteg önéletrajzi és misztiós könyvet olvasok. Engem leginkább ezek a könyvek inspirálnak. Látom, hogy Isten nem a tökéleteseket, hanem azokat hívja el, akik nyitottak őt bárhová követni. Lenyűgöz, hogy Isten kegyelme milyen gazdagon árad ki azokra a testvérekre, akik engedelmesek és akár életük árán is hajlandóak Jézust követni.

Talán így, 15 évvel később látom, hogy mennyire befolyásolta e házaspár története az életemet. Jelenleg teljes állású, misszióban munkálkodó emberként lehetőségem van Isten igéjét hirdetni és gyógyító szeretetéről beszélni embereknek különböző országokban. Csak remélni tudom, hogy életem és életünk túlmutat magunkon. Azért imádkozom, hogy legyenek olyan emberek, akik ránk néznek és Isten országából valamit megértenek, Isten szeretetéből többet tapasztalnak meg és még inkább átadják magukat Mennyei Édesatyánk követésére.

Kövesdi Áron

ANYÁK NAPJÁRA

Nagymamám május elején mindig büszkén emlegette, hogy a faluban a baptista közösség ünnepelte először az Anyák napját. Keresztyénként tudjuk, hogy miért fontos ünnepelni: megállunk, hálát adunk, visszatekinünk a múltba és erőt gyűjtünk, segítségét és kegyelmet kérünk a jövőre nézve, az előttünk levő útszakaszhoz.

A gyülekezet olyan, mint egy nagycsalád, láthatunk benne kislányokat, tinédzsereket, várandós mamákat, fiatal és idős anyukákat, nagymamákat, dédikéket. Egyik se uralja a közösséget kizárólagosan, együtt, egymás érdekét figyelembe véve lesz közösség. Gyülekezetben felnőve láthattunk magunk előtt mintákat, tudjuk, hogy melyik életszakaszt mi követi. Mivel a gyerekeket is közösségi tagokként szemléljük, ezért azok a nők sincsenek kirekesztve,

akiknek nincs gyermekük, ők is részt tudnak venni a gyereknevelésben. Ebben hatalmas erő van. A kisajátításban, önzésben, rivalizálásban nincs. Az élet olyan, hogy az és kötőszó jobban kiteljesíti, mint a vagy.

Nézzünk vissza, miért lehetünk hálásak édesanyánknak?

Isten elküldte a Földre a Fiát, és nem adott neki márkás, méregdrága kiságyat, babakocsit, ruhákat, hanem csupán egy dolgot biztosított számára: családot. Anyát és apát. Mit kap egy mamától az ember, akár szegény, akár gazdag? A feltétel nélküli szeretetet: *„Semmit se kell tennem annak érdekében, hogy szeressenek – az anyai szeretet feltétlen, az anyai szeretet üdvösség, béke, nem kell megszerezni, nem kell kiérdemelni.”* (Erich Fromm)

Sokszor gondolok arra, hogy milyen nehéz lehet egy mai kismamának. Rengeteg elvárásnak kell megfelelnie: dekorációval, megvendégléssel megtartott babavárót kell rendeznie, a babát is meghatározott minőségű, márkájú tárgyakkal, ruhákkal kell körülvennie, önmagáról csodás terhesfotókat kell posztolnia, és ha erre nem is hajlandó, naponta szembejönnek vele azok a fotók, amiket a kortársai kitesznek. Mit eredményez ez? Szorongást. Ennyi mindennek senki sem képes megfelelni.

Itt a jó hír: nem is kell. A feltétel nélküli szeretet nem tárgyakhoz kötött. Emberhez kötött. Erre, a gyakorlati életünkben megélt anyai szeretetre épül fel az istenhitünk. Amikor megtérünk, elfogadjuk az isteni szeretetet, nem kell érte semmit tennünk, hálásan elfogadjuk, ugyanúgy, mint a mamánktól.

Mit tanulhatunk még az édesanyáktól?

Alázatot, szelidséget – Gyakorlatilag odaadja a testét, amikor vár bennünket, vállalja a szülést, vállalja a szoptatást, vállalja a bezártságot, az énidő megszűnését, az éveken át tartó monotonitást, a saját karrier évekre való föladását. És amikor a gyereke kamaszodni kezd, vállalja, hogy hátrébb kerül a rangsorban. Hogy ismeretlenek megelőzik. Velük sokkal kedvesebb. Vállalja az éjszakai beszélgetéseket, amikor éppen megint szükség van rá. És eljön a nap, amikor átéli, hogy önálló családja lesz a gyermekének, és arrébb áll és csöndben vár, hogy mikor lesz újra szükség rá.

Imádságot – *„Seregek Ura! Ha részvétellel tekintesz szolgálóleányod nyomorúságára, gondod lesz reám, és nem feledkezel meg szolgálóleányodról, hanem figyermeket adsz szolgálóleányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom.”* (1Sám 1:11) Mindnyájan ismerjük, a meddő Anna kérését, gyermek utáni vágyát. Az imádság végén van a lényeg: egész életé-

re az Úrnak adom. Nem tartogatja magának – mert nem életszerű, hogy egy gyermek ne nőjön fel, ne váljon le a szüleitől és kezdjen önálló életet. Tudatosan vállalja, hogy nem az övé, ajándékként kapta, a gyermek valódi tulajdonosa az Úr. De imádságban addig hordozza az édesanya a gyermekét, amíg él. Ezekben az imákban sokszor életmentő erő lakik.

Hitet – „Eszembe jutott a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Loiszban, és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan.” (2Tim 1:5) A gyerekeink legtöbbször nem a szavainkból tanulnak, hanem a tetteinkből, a cselekvő életünkből. A hitünket is így fogják értékelni, a kamaszkor kritikus éveiben tūpontosan, hogy követhetőnek tartják, vagy sem.

Végül térjünk ki egy nagyon lényeges kérdésre

A legelső gyermekemet öltöttem, a cipőjét kötöttem az előszobában, alig

bírtam lehajolni, hatalmas hasam volt, a második gyerekeket vártam.

- *Anyaa, te kit szeretsz a legjobban?* – kérdezte.
- *Az Urat* – feleltem, két szuszogás közben.
- *Anyaaa, – kérlelt a hároméves – engem szeress a legjobban!*

Nem fogok vele teológiai vitát folytatni, nem értené, belegyeztem a kérésébe.

- *Jól van Bálint, itt a Földön téged szeretlek a legjobban. És te, te kit szeretsz a legjobban?* – itt vissza szerettem volna kapni valamit, mégiscsak lemondtam az elveimről.
- *Én? Hát apát!*

Drága Édesapák! Mire mennénk itt a Földön nélkületek?

Köszöntünk Benneteket is, akik ezen az ünnepen hátrálépvé, mosolyogva és szeretettel néztek minket.

Mikes Kriszta

GYÜLEKEZETÜNK MÁJUSI PROGRAMJA

3 vasárnap	10:00	Online közvetítés	ISTENTISZTELET, ÚRVACSORA
10 vasárnap	10:00	Online közvetítés	ISTENTISZTELET
17 vasárnap	10:00	Online közvetítés	ISTENTISZTELET
24 vasárnap	10:00	Online közvetítés	ISTENTISZTELET
31 vasárnap	10:00	Online közvetítés	ISTENTISZTELET

